

blažovický poutník

Ročník VI. • Číslo 1

ČASOPIS FARNOSTI BLAŽOVICE

Únor 2007

Ohlédnutí za rokem 2006 v naší farnosti

V roce 2006 bylo v našem kostele pokřtěno 8 dětí, čtyřem párům byla udělena svátost manželství.

Při církevních pohřebních obřadech jsme se rozloučili se 4 zesnulými – v lednu s paní Marií Audyovou, v březnu s panem Františkem Šubrtem, v říjnu s paní Jarmilou Píchalovou a v listopadu s paní Josefou Paulíkovou. Ať jim dá Pán věčné odpočinutí a věčné světlo ať jim svítí.

Svátost nemocných při individuálních návštěvách přijalo 11 farníků.

Výuka náboženství probíhala na základní škole v Blažovicích. Navštěvovalo ji 29 žáků. Zároveň probíhala v přítavbě u kostela výuka pro žáky 6.-9. tříd. Zde ji navštěvovalo 24 žáků.

První sv. přijímání bylo v loňském roce o 6. neděli velikonoční, 21. května. Přistoupilo k němu 6 dětí.

Už druhým školním rokem probíhá příprava ke svátosti biřmování. Na biřmování se v současné době připravuje z naší farnosti 12 mladých. Biřmování by mělo být v květnu nebo v červnu tohoto roku. Rádi bychom před ním uspořádali v kostele devítidenní modlitební nověnu k Duchu svatému.

Z různých akcí, které v uplynulém roce proběhly, můžeme zmínit biblické hodiny. Jednodenní duchovní obnovu s P. Václavem Sloukem a společnou letní dovolenou v rakouských Alpách. I v roce 2006 jsme se vydali na několik pěších poutí – do Žarošic, do Křtin, na Velehrad a na nejdelší pouť do Vamberge.

Někteří zástupci z naší farnosti se zúčastnili jednodenní konference o farnosti, která proběhla v Brně a poutě rodin a farností ve Žďaru n. Sázavou. Mládež zase jela do Brna na

tradiční setkání mládeže v sobotu před Květnou nedělí. Jsou to akce diecéze, na které jsme letos zváni zvláštním způsobem, protože otec biskup vyhlásil nastávající rok 2007 rokem diecéze.

O některých akcích, které proběhly, i o těch, které se v rámci roku diecéze chystají, je možné se dočíst více v tomto čísle Blažovického poutníka.

Všem, kteří do něj přispěli, patří poděkování. Stejně Vám všem za Vaše modlitby, oběti a práci pro farnost v celém uplynulém roce. Pán Bůh Vám zaplatí.
P. Jan Nekuda

Otec biskup Vojtěch vyhlašuje rok diecéze

U příležitosti 230. výročí založení brněnské diecéze vyhlašuje otec biskup Vojtěch Cikrle rok 2007 rokem diecéze. Prožívání tohoto roku nám má pomoci objevovat a poznávat kořeny, z nichž vyrůstáme, a zároveň nacházet inspiraci do budoucnosti, abychom se více stávali velkou rodinou, která i přes fyzickou vzdálenost našich domovů má k sobě blízko.

Jaké akce nám k tomu mají pomoci? „Rád vás všechny zvu na poutě do katedrály, kde se můžeme setkat a kde můžete za splnění obvyklých podmínek obdržet plnomocné odpustky.

Kromě děkanských poutí proběhne v katedrále 30. června hlavní pouť ke kořenům diecéze – k patronům sv. Petru a Pavlovi, 5. července pouť ke kořenům víry v Mikulčicích a 1. září další ročník Diecézní poutě rodin ve Žďaru nad Sázavou. Vaše zástupce zvu k účasti na konferenci Diecéze – živý organismus?, či ke vědomostní soutěži o diecézi, i na řadu ostatních akcí, které jsou spolu s vašimi otci děkany naplánovány. Byl bych rád, kdybychom se i s nemocnými spojili v modlitbě za diecézi, která má přispět k prohloubení vzájemné sounáležitosti.

Rok diecéze bude zakončen 1. prosince děkovnou bohoslužbou v katedrále na Petrově, kterou budeme na znamení blízkého vztahu s olomouckou arcidiecézí slavit s moravským metropolitou arcibiskupem Janem Graubnerem.“ (z pastýřského listu otce biskupa)

P. Jan Nekuda

← Blažovičtí ministranti Foto Vl. Kuklínek

Finanční hospodaření farnosti v roce 2006

Začátkem loňského roku měla farnost k dispozici 1 028 340,62 Kč.

Na sbírkách při bohoslužbách bylo v roce 2006 vybráno celkem 433 187,- Kč a 43 560,- Kč bylo darováno mimo sbírky.

Na základě nájemních smluv jsme přijali nájem 114 000,- Kč a 40 938,- Kč za služby spojené s pronájmem (podíl na úhradě elektrické energie).

Úroky ze vkladu na běžném účtu farnosti v minulém roce představovaly 8 535,51 Kč.

Celkové příjmy farnosti činily v loňském roce 640 220,51 Kč.

Režijní náklady v loňském roce činily 97 486,- Kč. Do těchto nákladů jsou započítány úhrady za plyn 49 803,50 Kč, elektřinu 36 753,-Kč, květinovou výzdobu 7 193,50 Kč, doplatek za autobus do Žarošic 742,- Kč, výměna žárovek 210,- Kč, bankovní poplatky 566,- Kč, vodné 268,- Kč a za tisk Blažovického poutníka 1 950,- Kč.

Mimo uvedené režijní náklady jsme uhradili 12 783,- Kč za druhou část

oprav varhan, 2 500,- Kč za statické posouzení farní budovy, 12 681,- Kč za zlacení monstrance a dalších bohoslužebných nádob, 410,- Kč za paškál a pořídili jsme nové klekátko a zesílený nášlap u varhan za 7 200,- Kč.

Na sbírky vyhlášené biskupstvím a příspěvky diecézi jsme odeslali 135 798 korun.

Celkové výdaje farnosti představovaly 268 858,- Kč. Zůstatek finančních prostředků ke konci roku je 1 399 703 korun.

Marta Řičánková

Družinka

Scházíme se každý pátek v 17.00 v přístavbě u kostela. Kdo? Anička Řičánková, Markétka Řičánková, Martina Klašková, Lucka Paulíková, Marcelka Paulíková, Tereška Kalábová, Bára Kubalcová, Danielka Bártková, Maruška Daňková, Mirka Bočková, Marta Slouková a Veronika Štefková. Setkáváme se proto, že si chceme užít legraci, zábavu při hrách, něco si vyrobit.

Před Vánocemi se nám podařilo uskutečnit náš první družinkovský výlet. Vyrazily jsme nejen po nákupech na trzích, ale chtěly jsme také vidět postavené betlémy a porovnat s tím, který máme v našem kostele nebo doma.

Poslední naše setkání v roce 2006 se neslo ve znamení požehnaných svátků – strojením stromku, zpíváním koled, rozdáváním drobných dáreků. Zkrátka odstarování pohody a klidu.

Mirka Bočková

Donedávna jsem si myslela, že se jedná o lidové rčení. Ve skutečnosti je tento výrok připisován sv. Augustinovi. Asi žádný z nás nepochybuje, že zpěv a hudba patří do kostela. Ale jaký zpěv a jaká hudba? Tady se názory věřících (i odborníků) rozcházejí. Shodnou se snad jen na potřebné kvalitě. Každé farní společenství je velice nesourodé. Zahrnuje lidi několika generací s naprosto odlišnými zájmy, názory i různým vztahem k hudbě.

V poslední době se často bývá o co nejaktivnější účasti všech věřících na bohoslužbě. Kancionál nabízí mnoho krásné hudební literatury napříč dějinami, ale bobužel část dnešní mládeže příliš neoslovuje (všimněte si, kolik mladých lidí má při mši sv. v ruce kancionál). Jsem ráda, že máme varhaníka, který neustrnul na několika zažitých pís-

ních a učí nás stále nové. Oceňuji i to, že dává na kúru prostor hudbě jiných žánrů.

Mládež, která je prostřednictvím médií většinu času obklopena úplně jinou hudbou, oceňuje spíše „rytmickou“ mši doprovázenou na jim bližší hudební nástroje. Někdy tak vzniká mezi věřícími napětí. Zdá se mi, že naše farní společenství je v tomto ohledu úžasně tolerantní. Mnoho z nás jistě potěšil i gregoriánský chorál, který zazněl vloni při mši svaté a dal jí pro nás skoro neznámý charakter.

Největší dík však patří otci Janovi, který toto prostředí tolerance umožňuje a pomáhá vytvářet.

Mimochodem při přípravě vánoční besídky jsem mezi dětmi objevila spoustu šikovných muzikantů i zpěváčků...

Jana Bártková

Kdo zpívá, dvakrát se modlí

Farnost jako dům s otevřenými dveřmi

V závěru měsíce května 2006 proběhla v prostorách Biskupského gymnázia v Brně konference „Farnost jako dům s otevřenými dveřmi“, která tématicky navázala na loňskou akci „Farnost místo pro každého“.

Před zahájením jednotlivých přednášek zazněla otázka vhodnosti struktury současných farností. Má své historické kořeny, ale není již tato struktura zastaralá a překonaná? Různé názory z řad kněží i laiků se ujednily na potřebě změn, s ohledem na konkrétní situaci v jednotlivých regionech.

Jiří Kaňa vyzvedl ve své přednášce charitativní rozměr křesťanství od počátku církve. Je třeba si uvědomit, že charita v dnešní době není jen rozdání milodárů, ale i zapojení srdce a vztahů, že křesťanství přeneslo takto širokou solidaritu přes hranici rodu. Farnost představuje první sociální vrstvu, ve které si člověk osvojuje vztahy k mimorodinným osobám, ke společnosti a učí se solidaritě s potřebnými, odpuštění a novým začátkům, soužití generací, slavení atd.

Josef Zeman upozornil na současnou tendenci liberální většinové společnosti potlačovat rodinu založenou na manželství a zdůraznil šanci dnešních křesťanských rodin tento trend měnit nebo i postupně odstraňovat. Křesťanská rodina může dnešní většinové společnosti nabídnout zodpovědnost na úkor osobní svobody, schopnost si navzájem pomáhat. Ve schopnosti pomáhat by farnost měla hrát významnou roli. Farnost by měla mít starost o vznik dobré rodiny již od začátku, tj. přípravou na manželství (aktivity pro mladé, svobodné i dospělé), snažit se pomáhat i při řešení krizí vztahů. Konkrétní formu pomoci prezentovali manželé Viola a Augustin Svobodovi,

kteří organizují v rámci naší diecéze manželské duchovní obnovy.

Jakub Holík ve své přednášce seznámil účastníky všeobecně s vývojem, úkoly, posláním a problémy farních rad, které by měly být laickou oporou a poradním hlasem kněze ve farnosti. V každé farnosti by měla fungovat farní rada ekonomická a dle zvážení představených i farní rada pastorační.

Významná role pastoračních rad je spatřována mj. v plánování a spoluzodpovědnosti.

Plánováním je míněno reagovat na současné vnější změny, odhadnout situaci v budoucnosti, do které farnost směřujeme a mít představu jak by měla farnost vypadat (jak farnost posunout vpřed) v horizontu cca 3-5-10let. Plánování by se nemělo zaměřovat na činnosti, které fungují, ale snažit se především o tento dlouhodobý výhled!

Spoluodpovědnost předpokládá, aby kněží, rady i ostatní lidé sdíleli společnou odpovědnost tím, že budou spolupracovat na pastoračním vedení farnosti!

Celá konference proběhla v přátelské a pracovní atmosféře plné podnětů, postřehů i námětů ke zkvalitnění pastorační činnosti ve farnostech brněnské diecéze. Význam akce zvýraznila celodenní účast otce biskupa Vojtěcha Cikrleho a generálního vikáře Jiřího Mikuláška, kteří celebroidli závěrečnou mši svatou.

Tato informace nemůže nahradit účast, obsahuje zkráceně snad hlavní myšlenky nosných témat, širší informace na <http://pastorace.biskupstvi.cz>, plné znění přednášek a příspěvků ve farní knihovně, možná i po částech na nástěnce v průběhu roku.

Tomáš Řičánek

Pastorační rada

Konec roku by měl být díky vánočním svátkům časem klidu, pohody. Je to ale také čas hodnocení naší práce v uplynulých měsících, kterou jsme se snažili přispět k chodu našeho farního společenství.

V lednu loňského roku jsme uspořádali duchovní obnovu, kterou vedl otec Slouk. Dále se konalo několik biblických hodin pod vedením našeho otce Jana Nekudy. Obě dvě akce bychom chtěli uspořádat i letos.

Možná se zdá, naše činnost v uplynulém roce nebyla tak hojná, ale zatím se učíme, přemýšlíme o nových věcech. Byli bychom rádi, kdybyste svými návrhy a nápady přispěli k oživení naší farnosti také vy.

Mirka Bočková

Ministranti

Ministranti se schází každou středu v 17 hodin, kdo by měl zájem ministrvat ať přijde, bude vítán. Na ministrantských schůzkách se učíme průběhu různých mší, avšak v poslední době docházka upadá. V současné době je nás 10 ministrantů, z těchto chceme pochválit Jirku Kubalce, který i přes svůj nízký věk je šikovný a pečlivý.

V letošním roce jsme se zúčastnili ministrantského výletu společně s tvaroženskými ministranty do údolí řeky Oslavy mezi Čučicemi a Oslavany. Ministranty žádáme, aby zvýšili svoji docházku na mše jak páteční tak i nedělní a i na ministrantské schůzky. Na závěr jim děkujeme za službu u oltáře a panu kostelníkovi děkujeme za trpělivost s námi.

Filip Daněk, Petr Pleva

...Řekl Petrovi: „To jste nemohli jedinou hodinu bdít se mnou?“...

Již pátou zimu topíme v kostele podlahovým vytápěním. Pokládám za vhodné porovnat spotřebu a ceny plynu za dobu kdy topíme plynem, to je od roku 1995. Připomínám, že do ceny jednoho kubíku plynu je připočítán i podíl stálého platu. V roce 2003 přešly plynárny u větších spotřebitelů z účtování za topné období (které je doposud v domácnostech) na účtování za běžný rok.

V zimě 1995–1996 jsme při starém způsobu topení spotřebovali 8 349 m³ a zaplatili 30 160,- Kč, tj. 3,60 za kubík, v zimním období 1998 – 1999 jsme spotřebovali 8 675 m³ a zaplatili 44 486,-Kč, tj. 5,13 Kč za kubík.

Po přestavbě topení jsme v roce 2003 spotřebovali 7 021 m³ plynu za 51 512,- Kč, v roce 2004 to bylo 5 623 m³ plynu za 42 380,- Kč a v roce 2005 jsme spo-

Matouš 26, 36 – 46
třebovali 5 390 m³ za 46 334,- Kč, to znamená, že v uvedených letech jsme zaplatili za 1 m³ plynu postupně 7,34 Kč, 7,54 Kč a 8,61 Kč. Loni byla spotřeba 5 566 m³, vyúčtování prozatím nedošlo.

Teploty v kostele se udržují na 10–12 °C.

Doufám, že v uvedených číslech najdou odpověď ti, kteří mají výhrady k topení v našem kostele. KB

Pouť do Vamberčic

Letos bychom mohli jít do Vamberčic, oznamuje otec Jan po mši svaté.

Termín pouti je naplánován na pondělí po tvaroženské pouti. S naším Petrem brzy ráno vyrážíme z Blažovic do Tvarožné. Počasí je proměnlivé, chvíli mžije, pak prší, u dálnice se vyčáslilo. Předjíždí nás pan Kašpařík a Alda Kaláb na kole. Po mši svaté uděluje P. Nekuda požehnání a poutníci odchází na faru urovnat svá zavazadla na doprovodné vozidlo. Krátká porada se skupinou cyklistů, kteří nám v průběhu celého putování budou chystat zázemí.

S pomocí Boží vyrážíme. Počasí se ustálilo - **prší stále!**

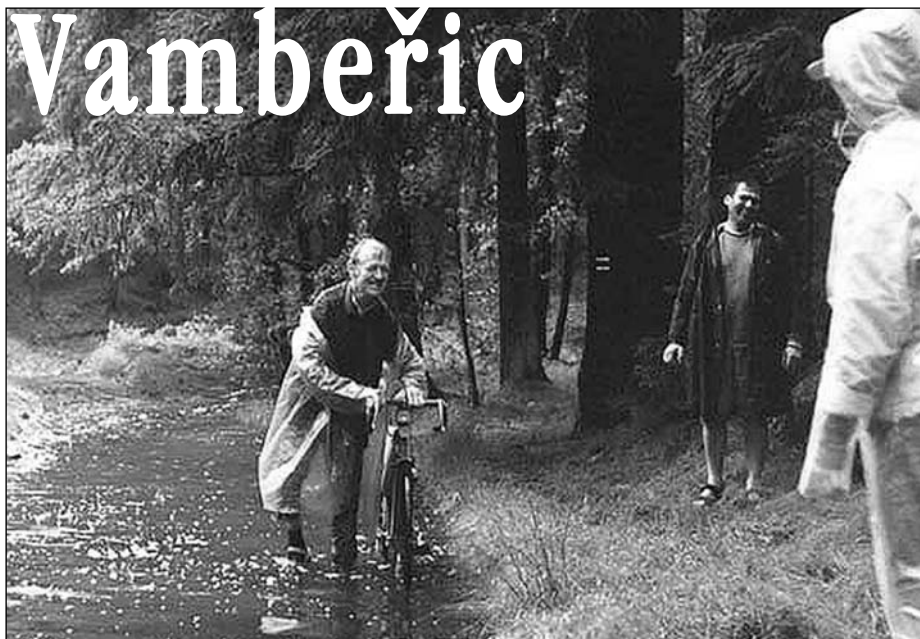
První zastávka je poutní místo Křtiny, kde se chvíli schováme před deštěm.

Přivítal nás bohoslovec, který byl na prázdninách u otce Prnky a kromě povzbuzujících slov na cestu dostáváme i prevenci proti nachlazení.

U propasti Macocha je další chvíle odpočinku. Všichni se již těšíme na teplý čaj a suché oblečení.

Cílem dnešní etapy je Sloup. Pan farář, který přijímal skupinu hashrmanů na kolech, přehodnotil situaci a uvolnil nám celou faru, místo původně plánované kaplanky. Jsme rádi, můžeme si usušit oblečení. Nejen to co máme na sobě, ale i to z batohů! Po jídle a večerní modlitbě se ukládáme ke spánku.

Druhý den nás čeká nejdelší trasa. Lukáš Nečas nás popohání, musíme odejít z fary dříve než se potok před farou

rozvodní a odnese mostek. Cestou lesem obdivujeme spousty stružek, potůčků a lesní cestu, měnící se v potok. Vody je v něm po kolena, ještě že mám oblečené teplé ponožky. „BACHA SUCHO!“, upozorňuje na zvláštní jev Tomáš Slouka, který svým humorem udržuje dobrou náladu celého kolektivu.

Pět kilometrů před Moravskou Třebovou sahám na dno svých sil. Spolu s Lukášem uzavíráme procesí a do kláštera františkánů přicházíme potmě. Otevřít nám přišel otec Jan a vypráví nám, jak se pokoušel vzbudit skupinu mužů, kterou viděl oknem na chodbě, ale sochy v životní velikosti se neprobudily ani po záchvatu smíchu, který jsem dostal při vybavení si této historky.

Dnešní den byl opravdu náročný, ale přece nás nezastaví první puchýře!

Třetí den po snídani vyrážíme dál, ani nevím zda jsme bratrům františkánům poděkovali za přístřeší. U benzínové pumpy se radíme s domorodci kudy dál.

Jeden obětavý pán nás vyvádí ven z města, ukázal holí směr a panelové domy nám stály po levici i po pravici než jsme prošli.

Prvních sto kilometrů máme za sebou, nemohu se nabažít krásné přírody - kolem lesy, hory, příjemní lidé. Škoda že mé vědomí přemáhá velká bolest kolene. Zde asi začíná moje pouť. Cítím každou nerovnost, každý kamínek

Pokračování na str. 5

Ve Vamberčicích se dával „nášup“.

Osobní přiznání

Moje pěší putování do Vamberčic končilo v naprosté pohodě, takže jsem považoval za neskromné ještě (pro sebe) za něco prosit, a tak jsem jen děkoval a děkoval.

Na cestách jsem se zabýval tolika podněty, že jsem si ani nevšimnul, že mne opustily artrotické bolesti obou ramen, kterých se mně marně celý rok různými elektrolyčbami snažili doktoři zbavit. Nic kritického – ve dne se bolest dala rozcvičit, ale v noci budila a obtěžovala. Až doma – vidím, že spím a nic nebolí, vstanu a rozcvičuji, ale bez bekání – zkrátka nášup.

Tak Zaplať Pán Bůh !

Jan Kašpařík

Pouť do Vamberžic

Dokončení ze str. 4

a bojuji nejen se svým tělem, ale i se svou povahou. Mám pocit, že svou fyzickou neschopností obtěžuji celé okolí, jsem nejslabší článek řetězu!

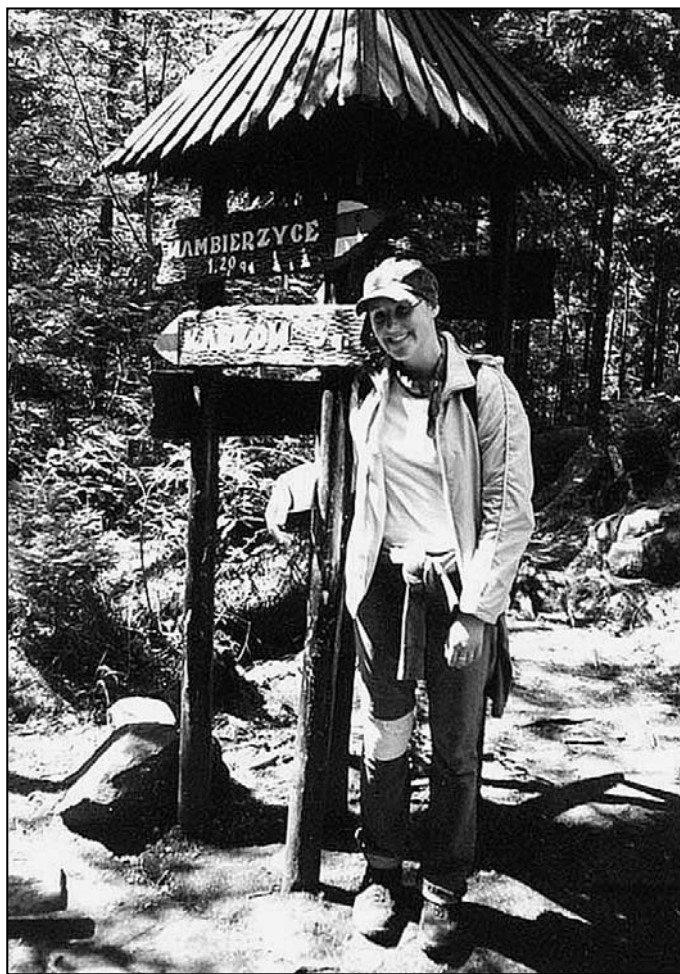
Mé myšlenky jsou však liché, na místo výčitek a lkání mně Tomáš dává obinadlo a prášek proti bolesti, Maruška hůl do ruky. Jaké maličkosti dokáží člověku pomoci. Už jen pár desítek metrů a mohu pokleknout před svatostánkem v kostele na Mariánské Hoře. Slzy se derou do očí, pociťuji bolest i úlevu zároveň. Horní Čermná je vzdálená jen tři kilometry, pan Kašpařík mně nabízí kolo.

Jsem ale rozhodnut. Nechám se odvézt doprovodným autem. Vřelé přijetí a bohaté pohoštění od pana faráře a zasloužený spánek.

Čtvrtý den - vyrazíme vstříc Orlickým horám. Cestou se modlíme růženec, střídáme se v předřikávání desátek, někdy i patnáctků. Procházíme kolem vodní nádrže Pastviny. Naším dnešním cílem je Neratov. I tehle den jsme zažili spoustu krásných zážitků, bohoslužba ve středisku Radost, návštěva opuštěného kostela a ty nádherné hory!

Pátý den - z Neratova směřujeme na sever a měli bychom se napojit na červenou, ale nejen na pouti člověk občas zabloudí. Nakonec jsme našli nejen směr, ale i cestu. Procházíme po hřebenech hor, dopujeme čokoládu, výstup na rozhlednu a teď už jen z kopců dolů. Tady to znám, jezdíme sem na dovolenou. Olešnice v Orlických horách je poslední zastávka před cílem. Po vydatné večeři, o kterou se stejně jako jiné dny postarala Eva Trněná se svým teamem, je válečná porada na téma „nejkratší a nejrychlejší cesta do Vamberžic“.

Šestý den - sobotní ráno je chladné, padá mlha. Čeká nás posledních 25 km. Na hraniční přechod je to kousek. Po pár metrech mne mrzí má podpora nápadu jít zkratkou. Přicházíme do lázeňského města Duszníky Zdroj, následují Góry stolo-we. Po náročném výstupu se nám rozjasní tváře při pohledu na rozcestník, který nese nápis Wambierzyce 1,2 god.

Dokázali jsme to! Náš cíl je na dosah. Do poutního místa vcházíme jako správné procesí, zpíváme mariánské písně za doprovodu „klarinetu“, který si pan Kašpařík po cestě vyrobil.

Následuje šťastné setkání s těmi, kteří nás povevou domů a otec Jan slouží závěrečnou mši svatou naší pouti. S pomocí Boží jsme za šest dnů urazili 240 km. Panno Maria vamberžická, vyslyš naše prosby a oroduj za nás.

Petr Pleva

Putování na Velehrad

Putujeme všichni na Velehrad... chceme víc vnímat – Bůh nás má rád. To jsou první slova velehradské hymny poutníků. Loni jsme se zúčastnili této pouti ve dnech 24. – 26. srpna. Trasa stejná jako posledně.

První den za krásného počasí do Věteřova (díky poměrně ostrému tempu jsme byli v Žarošicích tentokrát velmi brzy, takže jsme ještě asi hodinku čekali na poutníky putující ten den z Dambořic). Po mši svaté ve Věteřově nás čekalo pohoštění a nocleh v místní škole, ještě před spaním však společný program v tělocvičně - divadelní „jednoaktovky“ v podání poutníků-ochotníků na různé duchovní slogany vymyšlené otcem Markem Dundou.

Druhý den jsme se probudili do

deště. Cílem tohoto dne byly Buchlovicce. Z plánované trasy (polem a lesem) jsme se po pár krocích vrátili a nastoupili na asfalt. Za vytrvalého deště jsme prošli Kyjov a pokračovali dále přes Žádovice, Ježov a Labuty. K velkému překvapení jsme nakonec přece jen doputovali na horu sv. Klimenta kolem jedné odpoledne. S druhým proudem poutníků vedeným otcem Peňázem jsme se setkali až při odchodu pod kopcem – stále pršelo a nebylo radno příliš dlouho postávat v promočeném oblečení. Odpoledne

dešť pomalu ustával a do Buchlovic jsme dorazili už bez pláštěnek.

Při večerní mši svaté v místním kostele byl udílen křest dvěma sourozencům – poutníkům. Svátost křtu uděloval otec biskup Pavel Posád, který za tím účelem přijel do Buchlovic. Jeho přítomnost a promluva byla povzbuzením pro všechny poutníky.

Následoval poslední společný večer - tentokrát na dvoře fary. Je při něm tradičně vyhlašována „miss Pajda“. Podařilo se nám přes zaběhlá pravidla soutěže nominovat do finále naši spolupoutnici Žofku (neboť měla puchýře přes půl chodidla). Pro nás byla nejlepší, nadšeně jsme jí fandili a povzbuzovali ji. Po fantastickém výkonu skončila na druhém místě jako vicemiss, což byl v konkurenci teenagerů velký úspěch. *Pokračování na str. 7*

Putování na Velehrad

Dokončení ze str. 6

Tak jako předloni byl pro mne velkým zážitkem hudební doprovod při mši svaté i při společných večerech – kytary, housle, flétny i spontánní tleskání při rytmičtějších písních.

Třetí den - v sobotu nás už čekal poslední kousek cesty z Buchlovic přes Břestek na Velehrad. Na tomto úseku poutě nesli poutníci velký kříž, který bude postaven na místě, odkud lze poprvé zahlédnout velehradské věže.

Cestou jsme se přivítali s rakouskými poutníky, kteří nesli dar velehradské bazilice - obraz sv. Benedikta. Jako symbol propojení duchovních kořenů našich národů jim byl „na oplátku“ věnován obraz sv. Cyrila a Metoděje.

Poutí vyvrcholila obnovou zasvěcení Kristu prostřednictvím Panny Marie a mši svatou ve velehradské bazilice, kterou sloužil otec Pavel Havlát z Vranova u Brna. Ve své promluvě se zaměřil na význam jednotlivých stránek poutě -

z pohledu fyzického, duševního a duchovního. Zaujala mne vyslovená myšlenka, že poutí je také něco, co si člověk dopřeje. V této souvislosti musím dodat, že poutí je také něco, co je člověku dopřáno – mimo jiné také jeho nejbližšími. Pán Bůh zaplať! Další zážitky z velehradské poutě není třeba rozepisovat. Celkovou atmosféru lze vyjádřit opět textem jedné z velehradských písní: „Kdo zažil, kdo to zná, ten pochopí, proč mám ty dny tolik, rád – nedívá se, proč jdu znovu za deště i v horku Pánu svému pěšky chválu vzdát“!

Marta Řičáňková

Mládež o biřmování

Ledy na Zadním rybníce zapraskaly a přelomil se další rok. Skupinka podezřele vypadajících lidí se s železnou pravidelností ve čtrnáctidenních intervalech schází v přístavbě kostela. Ano, moudrý čtenář jistě vytušil, že se nejedná o zloděje, nýbrž o mladé lidi, kteří se už druhý rok setkávají na přípravě k přijetí svátosti biřmování. Tuto sestavu vede s kytarou v ruce neo-hrozně kupředu, kdo jiný, než náš pan farář Jan Nekuda.

Kdysi dávno, když jsme s přípravou začínali, nás bylo povícero. Z rozličných důvodů pak přípravu několik lidí opustilo a zbytek v počtu dvanácti osob se chodí připravovat stále. Loni jsme plánovali uspořádání společného víkendu, želbohu z toho z časových, organizačních a dalších podobných nemilých důvodů sešlo. Škoda. Nicméně jsme se účastnili setkání mládeže v Brně v katedrále a letos nikdo z nás samozřejmě nemohl chybět na setkání mládeže Modřického děkanátu v sousední Tvarožné.

V současnosti se příprava blíží k vrcholu, mimo jiné si poslední váhavci vybírají svoje biřmovací patrony. Samotné biřmování by pak mohlo proběhnout v našem roztomilém kostelíku někdy ve vrcholném jaře, popřípadě v ranném létě. Mnohé z nás tedy letos čeká nejen zkouška z dospělosti ve škole, ale i přijetí dospělosti křesťanské.

Za všechny biřmovance bych chtěl poprosit o modlitbu, abychom přípravu a následně i samotné přijetí biřmování, a konec konců i celý život, dobře prožili. Samozřejmě taky za našeho pana faráře, který to s náma nemá vždycky jednoduché, s děckama zlobivýma.

pp

Přípravy na biřmování

Co znamená příprava na udělení svátosti biřmování? Probíráme adorační a modlitební přípravu. Kromě jiného jsme probírali Vyznání víry a Desatero božích přikázání.

Otec Jan nám postupně vysvětlil obsah obou modliteb a ochotně odpovídal na naše dotazy ať už k tématu nebo ne. Texty měl vždy hezky připravené, takže se někdy žádné dotazy nevyskytly, jen občas se strhla diskuse s mnoha názory. Měl a ještě stále to s námi má těžké.

Myslím však, že by biřmovanci měli do farnosti vnést to,

o čem se domnívají, že chybí. Podle mne nechybí slova a komunikace, ale mám pocit, že u nás chybí malinká drobnost a to je úsměv. Když se podíváme po nedělní mši před kostel, stojí zde spousta povídajících si lidí. Někdy mám pocit, jakoby se vytrácel z našich tváří úsměv. Často přemýšlím, proč se lidé bojí smát. Je škoda, že my, co se nazýváme božími dětmi, nedáváme tu obrovskou lásku dál všem kolem sebe.

Tak Vás prosím, usmějte se! Vždyť vrásky od smíchu jsou mnohem hezčí než vrásky od věčného mračení se.

S velkým pozdravem Vaši biřmovanci.

Marie Řezáčová

Mládež žije přípravou na biřmování

Přibližně před rokem byla v naší farnosti zahájena příprava na biřmování pro novou skupinu mladých věřících. Pro některé to byl „jen“ další krok na životní pouti za Kristem, jiní v této svátosti vidí velkou událost, důležitý mezník v životě s dalekosáhlými důsledky pro sebe i své okolí. Pro některé se příprava stala bohužel příliš velkým úkolem, obtěžující povinností nebo zbytečností.

Postavení nás biřmovanců skvěle popisuje jeden výrok z Pavlovy 1. Knihy Korintským „Dokud jsem byl dítě, mluvil jsem jako dítě, smýšlel jsem jako dítě, usuzoval jsem jako dítě; když jsem se stal mužem, překonal jsem to, co je dětské.“ A právě svátost biřmování je svátostí křesťanské dospělosti. Ale dítě se v dospělém nepromění jedním mávnutím proutku. Je to proces postupný. U letošních biřmovanců má trvat rok a půl.

Během této doby se scházíme téměř každý druhý pátek. Kdykoliv je to možné je svolána schůze, bojová porada. Tam se učí a rozmlouvá, modlí a medituje. Moudrý profesor a chápavý vůdce p. Jan Nekuda přednáší. Odkrývá další a další tajemství a moudra, jak příklady z historie křesťanstva a jeho současnosti, tak i nadčasové pravdy. Čas od času přibude i nějaký domácí úkol nebo samostatná práce. Ty jsou vždy splněny, někdy s nadšením, někdy s nevolí. Ale vždy splněny.

Tak se z nás postupně stávají dospělí členové farnosti. Už teď více přemýšlíme jak bližním prospět, co můžeme udělat. Snad mohu říci, že nás dvanáct biřmovanců na cestě k dospělosti a na cestě ke Kristu udělalo velké pokroky. Jen je škoda, že se k tomuto bodu nedopracovalo více z původních 15 žáků.

-ts-

Historie našich varhan

První varhany – jednoduše – zakoupila kostelní jednota v Lišni (kdy, se mi již nepodařilo zjistit). Na varhany hrál zpočátku tvaroženský varhaník a varhany se „šlapaly“.

V roce 1943 postavila vyškovská firma „Morávek“ nové dvoumanuálové varhany s ventilátorem, přesto se varhany často „šlapaly“, když se za války vypínal elektrický proud. Nové varhany byly ovšem poskládány z našich starých varhan napojených na „pedál“ a „první

manuál“ nového hracího stolu a jejich funkce byla značně nespolehlivá.

Když při přechodu fronty byl kostel prostřelen sovětským dělostřeleckým granátem, byly poškozeny i varhany a řadu let potom hrály bez hlavního rejstříku a čekaly na generální opravu. Abych přesvědčil kostelní radu, že není rozumné investovat do nespolehlivých varhan, získal jsem po zdařilé opravě poškozených varhan důvěru kostelní rady, našel jsem přes inzerát zájemce o opravený

nástroj (Malenovice, kde je součástí varhan) a s pověřením P. Adámka a s odbornou pomocí P. Lánika jsem objednal současné varhany u krnovské firmy Rieger-Kloss. Rok vysvěcení našich varhan připomíná nápis na varhanním prospektu spolu s veršem žalmu.

V minulém roce jsme ještě varhany doplnili dalším měchem, který zrychluje ozev pro koncertní využití a umožňuje optimální „intonaci“ nástroje.

Varhany mají 14 znějících rejstříků a stiskem jedné klávesy je možno ovládat až 49 různých píšťal. Za horní řadou píšťal (obrverk) jsou všechny píšťaly hlavního manuálu, po stranách píšťaly pedálu, za prostředními „slepými“ píšťalami je skryta „žaluziová skříň“, kde se žaluziovým pedálem plynule mění síla zvuku druhého manuálu.

Jan Kašpařík

Foto 1: Varhany po zásahu 1945 (vpravo za hlavami zazděný průstřel jižní stěny kostela)

Foto 2: Hrací stůl varhan, jak bo nevidíte.

Farní knihovna

V minulém roce byla uvedena do plného provozu farní knihovna v přístavbě kostela.

Knihovna má v současné době k půjčování 750 titulů převážně z darů farníků. Knihy jsou zařazeny do několika oborů:

- náboženská naučná 295 titulů
- náboženská životopisná 114 titulů
- odborné 59 titulů
- cestopisy 4 tituly
- dětské do 8 let 16 titulů
- dětské 8 – 15 let 25 titulů
- beletrie, román, povídka, poezie 227 titulů
- detektivky 2 tituly

Půjčování knih probíhá po nedělní mši svaté.

Paní Radmila Tužínová vám ochotně pomůže vybrat ze seznamu zajímavý titul pro vás i vaše děti. Další doplňování knihovny bude záležet na vašem bezprostředním zájmu. Zájemci o kompletní seznam mohou zanechat v knihovně počítačovou disketu k nahrání.

Přijďte se podívat !

Jan Kašpařík

Tříkrálová sbírka 2007

V naší obci proběhl letos již 6. ročník Tříkrálové sbírky. Jedná se o charitativní sbírku na pomoc lidem v nouzi a nemoci.

V kostýmech tří králů chodí šest skupinek koledníků, vedoucí je starší 18-

ti let a na požádání se prokáže průkazkou k pořádání sbírky. Všem koledníkům udělil Otec Jan 1. ledna v místním kostele požehnání.

V loňském roce byla část vybraných peněz použita na vybudování nových

pokojů a rekonstrukci kaple v Domě léčby bolesti s hospicem v Rajhradě u Brna. Letošní výtěžek sbírky bude použit na stavbu nového střediska a zázemí pro novou ošetrovatelskou službu v Tišnově.

Skupinky koledníků pod vedením Jakuba Daňka, Miroslavy Bočkové, Marty Sloukové, Ivany Paulíkové, Jany Řezáčové a Jany Bártkové vybraly letos celkem 29 804,50 Kč, což je zatím nejvyšší výtěžek našich Tříkrálových sbírek.

Všem vám upřímně díky s prosbou, aby se i v příštích letech našlo tolik dárců, kteří i v tomto uspěchaném světě nemyslí jen na sebe, ale dokáží vnímat i lidi kolem nás.

Ludmila Kubínková

Cti otce i matku

Příběh začíná v čekárně, před ordinací zubního lékaře. Vstupují dvě ženy, statné padesátnice a v živém hovoru zaznívá otázka:

„Jak se vede vaší mamince?“

„Máma je v domově důchodců. Pro staré lidi je to to nejlepší. Pečují tam o ně, jsou v teple, chodí tam lékař. „Že mám pravdu?“, obrací se na mě.

„Nemáte“.

„Jak to, že ne?“, rozčílí se žena, které můžeme říkat paní N.

„Když se na to podíváme očima bezdomovce, je to přímo skvělé“, odpovím, „střecha nad hlavou, teplé jídlo, postel, ale člověk potřebuje víc. Vždyt i květinám a ostatním tvorům připravujeme vhodné prostředí k přežití. Člověk potřebuje dožít ve svém prostředí, kde prožíval svůj život obklopen svými blízkými nebo alespoň přáteli. Lidé, kteří se dostanou do domova důchodců a vím, že v některých případech je to naprosto nutné, jsou z tohoto prostředí násilně vytrženi a po čase se stávají apatickými. Jsou bez radosti a mnozí i bez naděje. Protože si v novém prostředí nedokáží

vytvořit náhradní rodinu, prožívají jakýsi vztah bez vztahu. Sebeobětavější ošetřující personál na tom mnoho nezmění.“

„Víte, co je to opatrovat takovou starou ženskou?“, zaútočí paní N.

„Ano, vím. Je to náročná a někdy až vyčerpávající práce, zvláště, když není nikdo na vystřídání.“

„To já bych nemohla. Mám právo na svůj osobní život.“

„Vaše maminka pro vás jistě obětovala hodně roků svého života. Když má člověk své nejbližší rád, zvládne nezvládnutelné. A mám zato, že naší povinností je rodičům jejich péči oplácet.“

„Tak jako já uvažují všichni“, říká velmi rozhněvaná paní N.

„Dokážete si představit, že bychom byly my dvě se svými protichůdnými názory odsouzeny žít v jednom pokoji v domově důchodců se čtyřmi, někde až osmi lůžky v omezeném prostoru, kde je moje jen postel, noční stolek. Nikde žádné soukromí až do konce života“

V té chvíli paní N. ztratila řeč i dech. Naštěstí se otevřely dveře a sestra zavolala: „Prosím, další!“

Monika

Poděkování

Od roku 1988 navštěvují naši mladí farníci s panem varhaníkem Domovy důchodců v Sokolnicích a Zastávce u Brna. Předtím jezdila menší skupina na Žernůvku. Hoši a dívky zpívají koledy a rozdávají malé balíčky s cukrovím. Nejen občané z Blažovic, ale protože se prochází všemi poschodími domů i ostatní klienti, jsou potěšeni a mnozí dojetím pláčou. Za tuto dlouholetou obětavou službu patří všem mladým i řidičům aut, kteří dokázali vzdát se odpočinku nebo setkání s příbuznými, veliké poděkování. Za ta léta by jejich jména jistě zaplnila celou stránku Poutníka. Věřím, že pochopili, že tak jako je povinnost rodičů starat se o své děti, měla by být také povinnost dětí starat se o nemocné rodiče. Bůh na to pamatoval už před tisíci roky. Ctit otce i matku není dobrá rada, je to příkaz!

Monika